

[Ingerlise Koefoed]

forslugen, og dens væsentligste opgave synes at være at hæve skattetrykket.

Dertil kommer en anden abstraktion, som hedder bureaukratiet, og som hænger meget tæt sammen med den offentlige sektor.

Modbilledet til disse ord er nogle andre, som alt efter årstallet hedder modernisering, rationalisering, effektivisering og afbureaukratisering, meget fine ord for den managementsektor, som passer så godt ind i hele regeringens forkromede verdensbillede.

Men der findes også en verden uden for murene – en verden, hvor abstraktionen forandrer sig til virkelighed, og hvor den offentlige sektor bliver til mennesker, der ser ud som og opfører sig som f.eks. hjemmehjælpere, socialrådgivere, sygehjælpere, pædagoger, sygeplejersker, bibliotekarer, HK'ere og kommunalt ansatte gartnere og håndværkere, pedeller og postbudde, specialarbejdere og lærere – alle sammen mennesker, som har vigtige og væsentlige opgaver at løse.

Nogle af dem fejler op efter erhvervslivet. Nogle af dem er med til at undervise og oplyse og udvikle børn og voksne. Nogle udfører andre vigtige servicefunktioner, der får både privatlivet og erhvervslivet til at fungere. Og så er der alle dem, der reparerer på de skader, som hverdagen og arbejdslivet påfører mennesker, og holder dem ved lige, der har brug for at blive holdt ved lige, når de er færdige med arbejdslivet.

Alle disse mennesker med deres forskellige funktioner udgør det væsentligste indslag i regeringens abstraktion – den offentlige sektor. Og for dem er det naturligvis ikke blot en mærkelig oplevelse, at deres arbejde og deres tilværelse opfattes som for dyr, for tyngende for skatteborgerne og for bureaukratisk, at de skal være spareobjekter, som skal effektiviseres og rationaliseres og moderniseres og afbureaukratiseres, og at de på grund af statens hærgen i de kommunale kasser hver for sig f.eks. skal klare så mange flere af de vigtige omsorgsarbejder end før, at de selv føler, de ikke gør det godt nok længere, samtidig med at de skal opleve den daglige angst for, at det næste gang bliver dem, der ikke blot skal rationaliseres, men bortrationaliseres.

At slå op i avisen om morgenen og se, at der nu skal spares 11.500 offentligt ansatte væk inden for de nærmeste år, må ikke være nogen hyggelig oplevelse.

Er det de mennesker, man taler om, når man taler om bureaukrati? Eller er det mon overbygningen, cheferne, administratorerne? Eller er det mon de mange udvalg, som ministerierne nedsætter, og som tvinger den offentlige sektor til at bruge skove til papir til nye og lige så abstrakte anvisninger på, hvordan man skal komme den offentlige sektor lidt til livs og privatisere dens virksomhed billigere eller dyrere for skatteborgerne – privatisere skatter?

For mig kan bureaukratiet umuligt være de offentligt ansatte, der i deres solidaritet med brugerne løber stærkere og stærkere og mærker større og større misfornøjelse hos de samme brugere, fordi de ikke kan klare de mange ekstraopgaver, som deres allerede bortrationaliserede kolleger efterlod sig.

Jeg står ikke her og siger, at der ikke er ting, der kunne ændres; de offentligt ansatte er også interesserede i rationelle arbejdsgange og er ikke interesserede i forældede arbejdsgange.

Det er oplagt, at regeringen i samarbejde med de offentligt ansatte på gulvet kunne finde løsninger på nogle af problemerne. Der er mange kræfter, megen viden, megen erfaring, megen god vilje, mange ideer hos de offentligt ansatte, hvis man giver dem ro til at fungere og tid til at tænke.

Men gør man det, når man hele tiden synes at være på jagt, når man nægter at forstå, at en stor og velfungerende offentlig sektor er et helt nødvendigt sikkerhedsnet under dagliglivet og under det liv, der hedder erhvervslivet? Den offentlige sektor er en del af helheden, ikke et påhæng, der hægtes af og på efter behag. Privat velgørelse, privat foretagelse, medlidenhed og næstekærlighed her op under jul kan være udmærket, men de er helt utilstrækkelige midler til at overtage og videreføre med plan og taktfuldhed de mangfoldige og væsentlige opgaver, som det i mange år har været den offentlige sektors opgave at løse, og som det for fremtiden stadig burde være den offentlige sektors opgave at løse.

Som politiker kan man af og til blive træt og deprimeret over den politikerlede, der præger debatten mere og mere. Når man synes, man arbejder alvorligt for at opfylde en politisk målsætning, kan man godt blive træt af at blive opfattet som pumper, som stræber, som vild efter at tiltrække sig opmærksomhed. Men politikerne har selv valgt at være politikere, og politikerne er selv ude om det image, de skaber sig.